

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 393/2020-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnoga suda Ane Garačić kao predsjednice vijeća te dr. sc. Zdenka Konjića i Damira Kosa kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice - specijalistice Martine Setnik kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv opt. B. S., zbog kaznenog djela iz čl. 227. st. 4. Kaznenog zakona ("Narodne novine" broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15. i 101/17. - dalje: KZ/11.) i dr., odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i opt. B. S., podnesenim protiv presude Županijskog suda u Osijeku od 8. svibnja 2020. broj K-5/2020-15, u sjednici održanoj 14. prosinca 2020., u prisutnosti u javnom dijelu sjednice opt. B. S. i njegovog branitelja, odvjetnika K. A.,

p r e s u d i o j e:

Žalbe državnog odvjetnika i opt. B. S. odbijaju se kao neosnovane te se potvrđuje prvostupanijska presuda.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Županijskog suda u Osijeku opt. B. S. proglašen je krivim da je na način i pod okolnostima opisanim u izreci te presude počinio kazneno djelo izazivanje prometne nesreće u cestovnom prometu iz čl. 227. st. 4. KZ/11., te kazneno djelo nepružanje pomoći iz čl. 123. st. 2. KZ/11., pa mu je za kazneno djelo iz čl. 227. st. 4. KZ/11. na temelju tog zakonskog propisa utvrđena kazna zatvora u trajanju od šest godina i devet mjeseci, a za kazneno djelo iz čl. 123. st. 2. KZ/11., po istom zakonskom propisu mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od jedne godine, slijedom čega je optuženik na temelju čl. 51. KZ/11., osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od sedam godina i šest mjeseci u koju kaznu mu je na temelju čl. 54. KZ/11. uračunato vrijeme uhićenja i vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 22. prosinca 2019., pa nadalje.

Na temelju čl. 72. KZ/11., opt. B. S. izrečena je sigurnosna mjera zabrane upravljanja motornim vozilom u trajanju pet godina dulje od izrečene kazne zatvora.

Na temelju čl. 158. st. 1. i 2. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11., 91/12., 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. - dalje: ZKP/08.) oštećenici su sa imovinskopравnim zahtjevom upućeni na građansku parnicu.

Na temelju čl. 145. st. 1. u vezi čl. 148. st. 1. i 6. ZKP/08. opt. B. S. je u cijelosti oslobođen je naknade troškove kaznenog postupka iz čl. 145. st. 2. toč. 1. do 6. ZKP/08., kao i nagrade i nužnih izdataka postavljenog branitelja, dok je isti obvezan na plaćanje nagrade punomoćniku oštećenika, odvjetniku Ž. E. u iznosu od 10.500,00 kuna.

Protiv ove presude žalbe su podnijeli državni odvjetnik i optuženik.

Državni odvjetnik se žali zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači na način da se optuženiku najprije izreknu strože pojedinačno utvrđene kazne zatvora, a zatim i stroža jedinstvena kazna zatvora.

Opt. B. S., putem svog branitelja K. A., odvjetnika u O., u podnesenoj žalbi i dopuni žalbe pobija presudu zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede kaznenog zakona, odluke o kaznenoj sankciji i troškovima kaznenog postupka, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje i odluku, podredno da se presuda preinači i optuženika oslobodi od optužbe ili preinači u dijelu odluke o kazni i sigurnosnoj mjeri na način da se optuženiku izrekne blaža kazna i sigurnosna mjera. U žalbi je zatraženo da se o održavanju sjednice vijeća izvijesti optuženika i njegova branitelja.

Na žalbu optuženika odgovorio je državni odvjetnik, uz prijedlog da se žalba optuženika odbije kao neosnovana.

Odgovor na žalbu državnog odvjetnika podnio je optuženik, također putem branitelja, uz prijedlog da se žalba državnog odvjetnika odbije kao neosnovana.

Na temelju čl. 474. st. 1. ZKP/08., spis je dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Postupajući prema zahtjevu branitelja optuženika u žalbi, u smislu čl. 475. st. 2. ZKP/08., o sjednici vijeća izviješteni su optuženik i njegov branitelj, kao i državni odvjetnik. Sjednici je neposredno bio nazočan optuženikov branitelj i optuženik putem video veze, dok uredno izviješteni državni odvjetnik sjednici nije nazočio, pa je u odnosu na njega, sukladno čl. 475. st. 4. ZKP/08., sjednica održana u njegovoj odsutnosti.

Žalbe nisu osnovane.

Opt. B. S. u žalbi kao osnovu pobijanja presude ističe više modaliteta bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08., navodeći pritom da je izreka presude nerazumljiva i proturječna sama sebi, kao i razlozima presude, a posebno da presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama koji se odnose na oblik krivnje kojim je optuženik počinio kazneno djelo izazivanja prometne nesreće u cestovnom prometu.

Međutim, suprotno istaknutim žalbenim navodima, prema ocjeni ovog suda drugog stupnja, pobijana presuda sadrži sve razloge o odlučnim činjenicama koji su potpuno jasni i razumljivi, te ne postoji proturječnost u izreci, niti proturječnost između izreke i obrazloženja, pri čemu treba posebno naglasiti kako prvostupanjski sud daje jasno, potpuno i nedvosmisleno

obrazloženje za svaku utvrđenu odlučnu činjenicu i svestranu ocjenu dokaza na kojima se one temelje. Pritom sud prvog stupnja, protivno žalbenoj tvrdnji optuženika također daje i jasne razloge o obliku krivnje kojim je postupao optuženik kod počinjenja kaznenog djela izazivanja prometne nesreće u cestovnom prometu, navodeći da je isti postupao sa neizravnom namjerom, pa apostrofirana bitna povreda nije ostvarena. Ispitujući u tom dijelu pobijanu presudu po službenoj dužnosti, sukladno čl. 476. st. 1. toč. 1. ZKP/08., ovaj drugostupanjski sud nije utvrdio da bi sud prvog stupnja počinio druge bitne povrede odredaba kaznenog postupka na koje ovaj žalbeni sud pazi po službenoj dužnosti. Iz navedenih razloga žalba optuženika zbog navedene bitne povrede odredaba kaznenog postupka nije osnovana.

U odnosu na žalbu opt. B. S. podnesenu zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja treba istaknuti da se taj optuženik u odnosu na optužnicu izjasnio da se smatra krivim, a potom i u svojoj obrani priznao oba kaznena djela, pa slijedom toga na temelju čl. 464. st. 7. ZKP/08. ne može podnijeti žalbu iz navedene žalbene osnove, s iznimkama u vidu naknadno pribavljenih dokaza za isključenje protupravnosti ili krivnje ili koje bi bile odlučne za izbor kazne, uvjetne osude, oduzimanja imovinske koristi, troškova kaznenog postupka i slično. Kako u razlozima žalbe optuženika nije obrazložena niti jedna od iznimki koje predviđa ova zakonska odredba, to prema čl. 464. st. 7. ZKP/08. u ovom dijelu njegova žalba nije dopuštena.

Nije u pravu optuženik kada se žali zbog povrede kaznenog zakona. Naime žalitelj konkretno ne navodi koju povredu kaznenog zakona ima u vidu, dok iz sadržaja žalbe kojom obrazlaže istaknutu žalbenu osnovu proizlazi kako smatra da je prvostupanjski sud na temelju provedenih personalnih i materijalnih dokaza izveo pogrešan zaključak o njegovoj kaznenoj odgovornosti, pri čemu posebno upire na kazneno djelo nepružanja pomoći, smatrajući da ni pravovremeno pružanje liječničke pomoći ne bi promijenilo tijek događaja, odnosno smrtni ishod za oštećenika. Time, međutim, žalitelj zapravo pobija valjanost utvrđenog činjeničnog stanja, a ne opravdava povredu kaznenog zakona. Ovo iz razloga što se postojanje povrede kaznenog zakona prosuđuje prema činjeničnom stanju iz izreke presude, a ne prema onom, koje bi s motrišta žalitelja, bilo ispravno. Kako su izrekom prvostupanjske presude utvrđeni svi bitni elementi kaznenih djela za koje je optuženik proglašen krivim i suđen, a ispitivanjem pobijane presude po službenoj dužnosti ovaj sud drugog stupnja u smislu čl. 476. st. 1. toč. 2. ZKP/08., nije utvrdio da bi na štetu optuženika bio povrijeđen kazneni zakon, to njegova žalba zbog povrede kaznenog zakona nije osnovana.

Nisu u pravu opt. B. S. kada tvrdi da mu je sud prvog stupnja izrekao prestrogu kaznenu sankciju, niti državni odvjetnik kada tu sankciju smatra preblagom.

Naime, protivno tvrdnjama iz žalbe optuženika i državnog odvjetnika, ovaj drugostupanjski sud nalazi da je prvostupanjski sud optuženiku pravilno utvrdio sve okolnosti važne za proces individualizacije kazne koje u smislu čl. 47. KZ/11. utječu da kazna po vrsti i visini bude lakša ili teža za počinitelja i da je te okolnosti u dostatnoj mjeri valorizirao, zbog čega njihova preocjena za koju se zalažu stranke nije osnovana. Prvostupanjski sud je u tom pogledu opt. B. S. ispravno u odnosu na oba kaznena djela uzeo kao olakotno objektivno priznanje djela, te izraženo žaljenje zbog događaja, kao i mlađu životnu dob, a kao otegotno raniju prekršajnu osuđivanost za prekršajna djela u prometu i to vožnje bez valjane vozačke dozvole, pri čemu su u jednom od navedenog prekršajnih djela dvije osobe tjelesno ozlijeđene u čemu prvostupanjski sud osnovano nalazi optuženikovu upornost.

Stoga, uzimajući u obzir sve tako utvrđene okolnosti, prvostupanjski je sud opt. B. S. ispravno za kazneno djelo izazivanja prometne nesreće u cestovnom prometu iz čl. 227. st. 4. KZ/11. utvrdio kaznu zatvora u trajanju od šest godina i devet mjeseci, a za kazneno djelo nepružanja pomoći iz čl. 123. st. 2. KZ/11., pravilno utvrdio kaznu zatvora u trajanju od jedne godine. Tako utvrđene pojedinačne kazne, kao i na temelju čl. 51. st. 1. KZ/11. ispravno izrečena jedinstvena kazna zatvora u trajanju od sedam godina i šest mjeseci i prema ocjeni ovog drugostupanjskog suda adekvatna je stupnju krivnje optuženika, pogibeljnosti počinjenih kaznenih djela, te podobna za ostvarenje svrhe kažnjavanja iz čl. 41. KZ/11., pa blaže kažnjavanje za koje se zalaže optuženik i strože kažnjavanje za koje se zalaže državni odvjetnik nije osnovano.

Prvostupanjski je sud također, suprotno istaknutom žalbenom prigovoru, prema ocjeni ovog suda drugog stupnja, u konkretnom slučaju pravilno i u skladu sa zakonom izrekao sigurnosnu mjeru zabrane upravljanja motornim vozilom iz čl. 72. KZ/11., čije trajanje je određeno u okviru predviđene zakonske odredbe.

Isto tako u odnosu na odluku suda o troškovima kaznenog postupka, valja naglasiti da je prvostupanjski sud optuženika osnovano obvezao sukladno čl. 145. st. 8. ZKP/08. na plaćanje troškova koji se odnose na nagradu punomoćnika oštećenika, a ti troškovi su određeni u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Stoga, suprotno neobrazloženoj žalbi optuženika u tom dijelu, ukoliko bi njegovo imovinsko stanje u vrijeme izvršenja odluke o troškovima bilo takvo da bi plaćanjem troškova bilo dovedeno u pitanje njegovo uzdržavanje, prema čl. 148. st. 6. ZKP/08., on može obrazloženim zahtjevom od predsjednika prvostupanjskog vijeća zatražiti oslobođenje od dužnosti njihove naknade.

Kako navodi podnesenih žalbi optuženika i državnog odvjetnika nisu osnovani, trebalo je na temelju čl. 482. ZKP/08. presuditi kao u izreci ove presude.

Zagreb, 14. prosinca 2020.

Predsjednica vijeća:
Ana Garačić, v.r.